NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini hr a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

croată

Swipe to change

Divorţ şi separare legală

Croaţia

1 Care sunt condiţiile pentru obţinerea divorţului?

Condiția prealabilă pentru obținerea unei hotărâri judecătorești cu privire la divorț este inițierea procedurilor judiciare de divorț corespunzătoare (civile sau necontencioase) de către persoana sau persoanele autorizate (*locus standi*), în conformitate cu dispozițiile de la articolul 50, de la articolul 369 și de la articolul 453 din Legea privind procedurile de drept al familiei (*Obiteljski zakon*) [*Narodne Novine* (NN; Monitorul Oficial al Republicii Croația), nr. 103/15, denumită în continuare „ObZ 2015”). În cazul în care soții au în comun un copil minor, cererea de divorț prin acordul soților trebuie să fie însoțită de anexele corespunzătoare (raport privind consultarea obligatorie și planul privind exercitarea în comun a autorității părintești — articolul 55 coroborat cu articolul 456 din ObZ 2015). Norme similare se aplică în cazul în care soții au în comun un copil minor și doar unul dintre soți solicită divorțul (raport privind consultarea obligatorie și dovada participării la prima întâlnire de mediere familială — articolul 57 coroborat cu articolul 379 din ObZ 2015).

2 Care sunt motivele de divorţ?

Condițiile prealabile pentru divorț sunt reglementate de dispozițiile articolului 51 din ObZ 2015. În temeiul dispozițiilor legale menționate mai sus, instanța dizolvă căsătoria: 1. în cazul în care există un acord între soți cu privire la divorț, 2. dacă s-a stabilit că relația conjugală a soților s-a distrus în mod grav și permanent sau 3. în cazul în care a trecut un an de la „încetarea uniunii conjugale”.

3 Care sunt efectele juridice ale unui divorţ în ceea ce priveşte:

3.1 relaţiile personale dintre soţi (de exemplu numele de familie)

O consecință juridică a încetării căsătoriei este încetarea drepturilor și obligațiilor individuale ale soților (articolele 30-33 din ObZ 2015). Legea privind procedurile de drept al familiei prevede în mod expres că, în cazul încetării căsătoriei (prin anulare sau prin divorț), fiecare dintre foștii soți poate păstra numele de familie pe care l-au avut la momentul încheierii căsătoriei (articolul 48 din ObZ 2015).

3.2 împărţirea bunurilor soţilor

Înainte de dizolvarea regimului proprietății matrimoniale (prin acord sau prin încetare judiciară — în cadrul procedurii necontencioase), problema care apare cel mai frecvent este cea a diferențierii drepturilor și bunurilor care fac parte din proprietatea matrimonială de drepturile și bunurile care fac parte din patrimoniul individual al unuia sau al celuilalt soț (diferențierea celor trei patrimonii). Aceste aspecte sunt soluționate prin formularea de acțiuni civile pe baza dispozițiilor corespunzătoare din ObZ (articolele 34-39 și articolele 43-46 din ObZ 2015), în cazul în care soții nu au putut ajunge la un acord cu privire la partajul proprietății comune (contract de căsătorie — articolele 40-42 din ObZ 2015), și, cu titlu subsidiar, prin aplicarea Legii privind dreptul de proprietate și alte drepturi reale, a Legii privind obligațiile civile, a Legii privind publicitatea imobiliară, a Legii societăților comerciale, a Legii privind executarea silită și a Legii privind Codul de procedură civilă (articolele 38, 45 și 346 din ObZ 2015).

3.3 copiii minori ai soţilor

Consecințele juridice ale încetării căsătoriei care se aplică minorilor includ o serie de probleme importante: cu care dintre părinți va locui copilul după încetarea căsătoriei, stabilirea aranjamentelor cu celălalt părinte, întreținerea copilului, modul în care vor fi organizate celelalte aspecte care țin de autoritatea părintească (reprezentarea copilului, încheierea de acte juridice, administrarea și înstrăinarea bunurilor copilului, educația și sănătatea copilului etc.). Soții pot ajunge la un acord cu privire la aceste consecințe juridice ale divorțului (acord privind autoritatea părintească exercitată în comun) și, astfel, pot să aleagă o procedură de divorț extrajudiciară, mai simplă și mai rapidă. (articolele 52, 54-55, 106 și 453-460 din ObZ 2015). În cazul în care soții nu încheie un acord privind exercitarea în comun a autorității părintești care conține o înțelegere cu privire la consecințele juridice relevante ale divorțului, decizia cu privire la aceste aspecte este pronunțată în mod automat de către instanță în procedura judiciară inițiată printr-o acțiune de divorț (articolele 53-54, 56-57 și 413 din ObZ 2015). Cu toate acestea, există posibilitatea ca părinții să ajungă la un acord cu privire la consecințele juridice ale divorțului în timpul procedurii de divorț judiciare. În acest caz, instanța va pronunța decizia pe baza acordului părinților, dacă apreciază că acest acord este în interesul superior al copilului (articolul 104/3 coroborat cu articolul 420 din ObZ 2015).

3.4 obligaţia de a plăti pensie de întreţinere celuilalt soţ?

Legea privind procedurile de drept al familiei prevede posibilitatea unui soț de a solicita întreținere înainte de încheierea procesului de divorț. În cazul în care în cursul procesului de divorț nu a fost formulată nicio cerere de întreținere, fostul soț poate introduce o acțiune prin care solicită stabilirea obligațiilor de întreținere în termen de șase luni de la încetarea căsătoriei, în cazul în care condițiile pentru acordarea întreținerii existau la momentul încheierii procesului de divorț și există în mod continuu până la încheierea procesului privind obligațiile de întreținere (articolele 295-301 și 423-432 din ObZ 2015). Condițiile legale necesare pentru acordarea dreptului de întreținere sunt că reclamantul nu dispune de mijloace suficiente pentru a se întreține singur sau nu este în măsură să se întrețină singur pe baza bunurilor sale patrimoniale și nu poate să lucreze sau să găsească un loc de muncă, cu condiția ca soțul care plătește indemnizația de întreținere să dispună de suficiente mijloace și posibilități pentru a-și îndeplini această obligație (articolul 295 din ObZ 2015). Obligația de întreținere este stabilită pentru o perioadă determinată. Dispozițiile articolului 298 din ObZ 2015 prevăd că obligația de întreținere a unui soț poate continua pentru o perioadă de până la un an, în funcție de durata căsătoriei și de posibilitatea ca reclamantul să obțină mijloacele de subzistență corespunzătoare în viitorul apropiat în alt mod. ObZ 2015 prevede, de asemenea, modalitățile de plată a întreținerii. În temeiul dispozițiilor articolului 296 din ObZ 2015, obligația de întreținere este stabilită ca o sumă lunară regulată plătită în avans. Cu toate acestea, este posibil ca instanța, la cererea unuia sau a ambilor soți, să dispună plata indemnizației de întreținere sub forma unei sume forfetare, în funcție de împrejurările cazului. În conformitate cu dispozițiile articolului 302 din ObZ 2015, soții pot încheia un acord de întreținere în caz de divorț (articolele 302 și 470-473 din ObZ 2015).

4 Ce înseamnă, în termeni practici, termenul legal de „separare legală"?

În dreptul croat al familiei nu există un termen echivalent cu „separarea legală” . Termenul corespunzător „separării legale” care se poate regăsi în legislația actuală ar fi „încetarea uniunii conjugale” (*prestanak bračne zajednice*). „Încetarea uniunii conjugale” apare atunci când soții încetează toate relațiile reciproce care există în mod normal în cazul coabitării, și anume, în cazul în care aceștia nu mai doresc să trăiască în calitate de soți și să împartă și să

realizeze conținutul specific al vieții conjugale. Încetarea uniunii conjugale are o semnificație în materia dreptului matrimonial, întrucât, în conformitate cu articolul 51 din ObZ 2015, unul dintre temeiurile juridice ale încetării căsătoriei este trecerea unui an de la încetarea uniunii conjugale. Încetarea uniunii conjugale are și o semnificație specifică atunci când se stabilesc raporturile patrimoniale dintre soți, având în vedere că, în temeiul articolul 36 din ObZ 2015, bunurile pe care soții le-au dobândit prin muncă în timpul uniunii conjugale (spre deosebire de situația dobândirii în timpul căsătoriei) sau care provin din aceste bunuri, sunt considerate ca făcând parte din regimul matrimonial.

5 Care sunt condiţiile pentru separarea legală?

În dreptul croat al familiei nu există un termen echivalent cu „separarea legală" . Termenul corespunzător „separării legale" care se poate regăsi în legislația actuală ar fi „încetarea uniunii conjugale" (*prestanak bračne zajednice*). Legea privind procedurile de drept al familiei nu prevede condițiile pentru „încetarea uniunii conjugale", întrucât uniunea conjugală este un standard juridic și reprezintă conținutul vieții conjugale. Încetarea uniunii conjugale apare în cazul în care soții încetează toate relațiile reciproce care constituie, de altfel, viața conjugală, și anume, în cazul în care aceștia nu mai doresc să trăiască în calitate de cuplu căsătorit și să realizeze conținutul specific al unei astfel de relații (de exemplu, aceștia încetează să mai comunice etc.). Încetarea uniunii conjugale se manifestă cel mai frecvent în practică prin situația în care unul dintre soți părăsește domiciliul conjugal și pe celălalt soț.

6 Care sunt efectele juridice ale separării legale?

În dreptul croat al familiei nu există un termen echivalent cu „separarea legală" . Termenul corespunzător „separării legale" care se poate regăsi în legislația actuală ar fi „încetarea uniunii conjugale" (*prestanak bračne zajednice*). „Încetarea uniunii conjugale" are semnificație în materia dreptului matrimonial, întrucât, în conformitate cu articolul 51 din ObZ 2015, unul dintre temeiurile juridice ale încetării căsătoriei este trecerea unui an de la „încetarea uniunii conjugale". „Încetarea uniunii conjugale" are și o semnificație specifică atunci când se definesc raporturile patrimoniale dintre soți, având în vedere că, în temeiul articolului 36 din ObZ 2015, bunurile pe care soții le-au dobândit prin muncă în timpul uniunii conjugale (spre deosebire de situația dobândirii în timpul căsătoriei) sau care provin din aceste bunuri, sunt considerate ca făcând parte din regimul matrimonial. Logica ce stă la baza acestei legiferări este că durata uniunii conjugale nu trebuie să coincidă exact cu durata căsătoriei, în special în cazul în care căsătoria se încheie prin divorț. De regulă, încetarea uniunii conjugale are loc înainte de începerea procedurii divorțului. Prin urmare, procedura divorțului se poate desfășura după „încetarea uniunii conjugale", iar de regulă așa se întâmplă (în special în cazul în care în litigiu au fost formulate căi de atac).

7 Ce înseamnă, în practică, termenul „anularea căsătoriei"?

„Anularea căsătoriei" (*poništaj braka*) este unul dintre motivele de încetare a căsătoriei (articolul 47 din ObZ 2015) și constituie unul dintre cele trei litigii în materie matrimonială reglementate de sistemul juridic croat (articolul 369 din ObZ 2015). „Anularea căsătoriei" reprezintă o sancțiune de drept al familiei impusă în cazul unei căsătorii care a fost încheiată cu încălcarea dispozițiilor care reglementează validitatea căsătoriei (articolele 25-29 din ObZ 2015) și este efectuată în cadrul unor proceduri judiciare instituite printr-o acțiune (articolul 369 din ObZ 2015). Dispozițiile privind „anularea căsătoriei" se aplică în cazul în care căsătoria nu este validă (articolele 29, 49 și 369-378 din ObZ 2015).

8 Care sunt condiţiile pentru anularea căsătoriei?

O căsătorie care a fost încheiată contrar dispozițiilor articolelor 25-28 din ObZ 2015 (căsătoria a fost încheiată de către minori, de către persoane care nu au discernământul de a distinge între bine și rău, de către persoane lipsite de capacitatea juridică de a face declarații în ceea ce privește situația lor personală, de către persoane care sunt rude de sânge ori care au fost adoptate sau în cazul în care sau mireasa sau mirele se află încă într-o căsătorie sau într-un parteneriat stabil) este lipsită de validitate, fiindu-i aplicabile dispozițiile privind „anularea căsătoriei" (articolul 29 din ObZ 2015).

9 Care sunt efectele juridice ale anulării căsătoriei?

Consecințele juridice ale „anulării căsătoriei" sunt reglementate în același mod ca în cazul încetării căsătoriei prin divorț (a se vedea răspunsul la întrebarea nr. 3).

10 Există mijloace alternative extrajudiciare pentru rezolvarea chestiunilor legate de divorţ, fără recurgerea la instanţă?

În cadrul sistemului juridic croat, divorțul este reglementat ca procedură judiciară, neexistând nicio posibilitate de divorț prin proceduri extrajudiciare. Cu toate acestea, unul dintre principiile fundamentale ale dreptului familiei, care este deosebit de important în procedura divorțului, este principiul soluționării relațiilor de familie pe cale consensuală, care încurajează soluționarea consensuală a relațiilor de familie și subliniază că aceasta este sarcina tuturor organismelor care oferă familiei sprijin profesional sau decid cu privire la relațiile de familie (articolul 9 din ObZ 2015). Prin urmare, dreptul familiei prevede două tipuri de proceduri extrajudiciare, al căror obiectiv include soluționarea consensuală a aspectelor legate de divorț: consilierea obligatorie (articolele 321-330 din ObZ 2015) și medierea familială (articolele 331-344 din ObZ 2015). Consilierea obligatorie este efectuată de o echipă de experți din partea Departamentului de Servicii Sociale și constituie o formă de sprijin pentru membrii familiei (de exemplu, soți care intenționează să înceapă o procedură de divorț și care au în comun un copil minor) pentru a ajunge la decizii consensuale cu privire la relațiile de familie, acordând atenție cu precădere protejării relațiilor de familie care implică un copil (de exemplu, stabilirea unui plan de exercitare în comun a autorității părintești — un acord privind consecințele juridice ale divorțului, care trebuie să stabilească în detaliu: locul și adresa reședinței copilului, timpul pe care copilul îl va petrece cu fiecare dintre părinți, modul în care se va face schimb de informații pentru acordarea consimțământului în cazul unor decizii importante, modul în care se va face schimb de informații importante referitoare la copil, cuantumul obligațiilor de întreținere ca obligație a părintelui care nu locuiește împreună cu copilul, precum și modul în care vor fi rezolvate alte aspecte viitoare), precum și cu privire la consecințele juridice ale neîncheierii unui acord și a începerii procedurilor judiciare pentru a decide cu privire la drepturile personale ale copilului. Medierea familială este un proces în care părțile încearcă să soluționeze prin consens neînțelegerile familiale cu ajutorul unuia sau a mai multor mediatori de familie. Scopul principal al acestui proces este de a stabili un plan de exercitare în comun a autorității părintești și alte acorduri privind copilul, precum și toate celelalte aspecte de natură patrimonială și nepatrimonială.

11 Cui ar trebui să adresez cererea mea (petiţia mea) de divorţ/separare legală/anulare a căsătoriei? Ce formalităţi trebuie respectate şi ce acte ar trebui să ataşez la cererea mea?

Soții care nu au în comun un copil minor pot iniția o acțiune judiciară prin care fie unul dintre soți depune o cerere de divorț, fie ambii soți depun o cerere de divorț consensual (articolul 50 din ObZ 2015). Procedura extrajudiciară de consiliere obligatorie (o formă de ajutor de specialitate pentru membrii familiei pentru a ajunge la decizii consensuale privind relațiile de familie, efectuată de o echipă de experți din cadrul Departamentului de Servicii Sociale) nu este pusă în aplicare în niciunul dintre cele două cazuri menționate (articolele 321-322 din ObZ 2015), iar soții intră imediat în procedura judiciară de divorț (judiciar sau extrajudiciar), care este relativ ușoară și rapidă. Cele de mai sus se aplică, după caz, procedurilor judiciare de anulare a căsătoriei atunci când soții nu au în comun un copil minor.

Soții care au în comun un copil minor pot deschide acțiuni în justiție, fie cu unul dintre soți care formulează acțiunea, fie cu ambii soți care depun o cerere de divorț cu acordul părților (articolul 50 din ObZ 2015). Cu toate acestea, înainte de instituirea unei proceduri de divorț (prin formularea unei acțiuni sau prin depunerea unei cereri de divorț prin acord comun) atunci când există un copil minor în comun, soții sunt obligați să ia parte la procedurile extrajudiciare de consiliere obligatorie (o formă de ajutor de specialitate pentru membrii familiei pentru a ajunge la decizii consensuale privind relațiile de familie, efectuată de o echipă de experți din cadrul Departamentului de Servicii Sociale) (articolele 321-322 din ObZ 2015). Scopul unor astfel de proceduri este să ofere soților ajutor de specialitate care include redactarea unui acord privind exercitarea în comun a autorității părintești — un acord privind consecințele juridice ale divorțului, care trebuie să stabilească în detaliu: locul și adresa reședinței copilului, timpul pe care copilul îl va petrece cu fiecare dintre părinți, modul în care

se va face schimb de informații pentru acordarea consimțământului în cazul unor decizii importante, modul în care se va face schimb de informații importante referitoare la copil, cuantumul obligațiilor de întreținere ca obligație a părintelui care nu locuiește împreună cu copilul, precum și modul în care vor fi rezolvate alte aspecte viitoare). Părinții pot redacta acordul privind exercitarea în comun a autorității părintești în timpul procesului de consiliere obligatorie, însă îl pot redacta și în mod independent sau în timpul procedurii de mediere familială (procesul extrajudiciar în care părțile încearcă să soluționeze prin consens diferendele din relațiile de familie cu ajutorul unuia sau a mai multor mediatori de familie — articolul 331 din ObZ 2015). Prin redactarea unui acord privind exercitarea în comun a autorității părintești, soții pot iniția o procedură de divorț extrajudiciară mai simplă și mai rapidă, care se instituie prin depunerea unei cereri (articolele 52, 54-55, 106 și 453-460 din ObZ 2015). Soții cu un copil minor în comun sunt obligați să prezinte un raport cu privire la consilierea obligatorie menționată la articolul 324 din ObZ 2015 odată cu cererea de divorț prin acord comun, precum și un acord privind exercitarea în comun a autorității părintești, astfel cum se menționează la articolul 106 din ObZ 2015 (articolul 456 din ObZ 2015).
În cazul în care soții nu redactează un acord privind exercitarea în comun a autorității părintești care să includă un acord privind consecințele juridice ale divorțului menționate anterior, decizia privind aceste chestiuni se pronunță de instanța judecătorească din oficiu într-o procedură judiciară inițiată printr-o acțiune de divorț (articolele 53-54, 56-57 și 413 din ObZ 2015). În cazul în care soții au în comun un copil minor, ei sunt obligați să anexeze la acțiunea de divorț un raport cu privire la consilierea obligatorie prevăzută la articolul 324 din ObZ 2015, precum și dovada participării la prima întâlnire de mediere familială (articolul 379 din ObZ 2015).

12 Pot obţine asistenţă judiciară în vederea acoperirii cheltuielilor de judecată?

În Croația, asistența judiciară și posibilitatea scutirii de la plata pentru procedurile judiciare și de la plata taxelor judiciare sunt reglementate de Legea privind asistența judiciară gratuită *(Zakon o besplatnoj pravnoj pomoći)* [*Narodne Novine* (NN; Monitorul Oficial al Republicii Croația) nr. 143/2013, denumită în continuare „ZBPP"]. Persoanele pot beneficia de asistență judiciară primară în cadrul tuturor procedurilor, inclusiv în cazul litigiilor în materie matrimonială și alte proceduri de drept al familiei, cu condiția ca acestea să îndeplinească cerințele legale (articolele 9-11 din ZBPP). Persoanele pot beneficia de asistență judiciară secundară în procedurile de dreptul familiei și în alte proceduri prevăzute de lege, cu condiția ca acestea să îndeplinească cerințele legale (articolele 12-25 din ZBPP). Aspectele referitoare la obținerea deciziei de scutire de plată a procedurilor judiciare pentru anumite proceduri, inclusiv procedurile de dreptul familiei, sunt reglementate de dispozițiile articolului 13 alineatul (3) din ZBPP. Aspectele referitoare la obținerea deciziei de scutire de la plata taxelor judiciare pentru toate procedurile, inclusiv procedurile de dreptul familiei, sunt reglementate de dispozițiile articolului 13 alineatul (4) din ZBPP. Următoarelor dispoziții ar trebui să li se acorde o atenție deosebită: a) dispozițiile care reglementează acordarea asistenței judiciare secundare, fără a se stabili situația financiară a persoanei în cauză (articolul 15 din ZBPP), b) dispozițiile care reglementează procedura de obținere a asistenței judiciare secundare (articolele 16-18 din ZBPP), c) dispozițiile care reglementează sfera acordării asistenței judiciare secundare (articolul 19 din ZBPP), d) dispozițiile care reglementează aspectele procedurale, precum și alte aspecte importante pentru obținerea asistenței judiciare gratuite (articolele 20-25 din ZBPP). În același timp, se atrage atenția asupra articolului 6 din Legea privind cheltuielile judiciare (*Zakon o sudskim pristojbama*) [*Narodne Novine* (NN; Monitorul Oficial al Republicii Croația) numerele 74/95, 57/96, 137/02, (26/03), 125/11, 112/12, 157/13, 110/15) cu privire la părțile care sunt întotdeauna scutite de la plata taxelor judiciare.

13 Este posibil să atac o hotărâre de divorţ/separare legală/anulare a căsătoriei?

Hotărârea de divorț sau de anulare a căsătoriei poate fi atacată. Ambele părți au acest drept în cursul procedurii. Legea privind procedurile de drept al familiei nu reglementează în mod expres calea de atac în litigiile în materie matrimonială, însă dispozițiile articolului 346 prevăd aplicarea în subsidiar a dispozițiilor Codului de procedură civilă (*Zakon o parničnom postupku*) [*Narodne Novine* (NN; Monitorul Oficial al Republicii Croația) numerele 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 și 89/14; denumit în continuare „ZPP").
La articolul 348, ZPP reglementează căile de atac împotriva unei sentințe, în timp ce articolul 378 reglementează căile de atac împotriva unei decizii. Cu privire la căile de atac, ObZ 2015 prevede că revizuirea nu este permisă (articolul 373 din ObZ 2015) împotriva sentințelor pronunțate în a doua instanță în cadrul unui litigiu în materie matrimonială.

14 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre de divorţ/separare legală/anulare a căsătoriei emisă de o instanţă în alt stat membru să fie recunoscută în acest stat membru?

În temeiul articolului 21 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești (Regulamentul Bruxelles IIa), o hotărâre pronunțată într-un stat membru se recunoaște în celelalte state membre fără a fi necesar să se recurgă la vreo procedură [articolul 21 alineatul (1)], însă, în conformitate cu articolul 21 alineatul (3), orice parte interesată poate solicita pronunțarea unei hotărâri de recunoaștere sau de refuz al recunoașterii hotărârii. În acest caz, cererile de recunoaștere sau de refuz al recunoașterii unei hotărâri sunt supuse competenței teritoriale a instanței relevante de pe lista comunicată Comisiei de fiecare stat membru în conformitate cu articolul 68, în forma prevăzută de articolul 37 din Regulamentul Bruxelles IIa. În plus, trebuie să se observe că, fără a aduce atingere articolului 21 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles IIa, nu este necesar să se recurgă la nicio procedură pentru actualizarea actelor de stare civilă ale unui stat membru pe baza unei hotărâri pronunțate în alt stat membru în materie de divorț, separare de drept sau anulare a căsătoriei care nu mai poate fi supusă niciunei căi de atac în conformitate cu dreptul respectivului stat membru.

15 Cărei instanţe ar trebui să mă adresez pentru a ataca recunoaşterea unei hotărâri de divorţ/separare legală/anulare a căsătoriei emisă de o instanţă într-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în aceste cazuri?

Cererile de recunoaștere sau de refuz al recunoașterii unei hotărâri [articolul 21 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles IIa] sunt supuse competenței teritoriale a instanței relevante din listă, astfel cum s-a menționat în răspunsul la întrebarea nr. 14. În acest caz, se aplică procedura prevăzută în secțiunea 2 capitolul III din Regulamentul Bruxelles IIa.
Calea de atac, și anume acțiunea prevăzută la articolul 33 din Regulamentul Bruxelles IIa se introduce în fața instanțelor (regionale) de al doilea grad jurisdicțional prin intermediul instanței de prim grad jurisdicțional care a pronunțat hotărârea (instanță cu competență teritorială locală din lista menționată mai sus).

16 Care este legislaţia în materie de divorţ pe care instanţa o aplică într-o acţiune de divorţ între soţi care nu locuiesc în acest stat membru sau care sunt de naţionalităţi diferite?

Legislația aplicabilă în cazul unui divorț este cea a țării de cetățenie a soților în momentul în care este introdusă acțiunea.
În cazul în care, la momentul formulării acțiunii, soții sunt cetățeni ai unor țări diferite, se aplică legile cumulate ale țărilor ai căror cetățeni sunt, în conformitate cu articolul 35 alineatul (2) din Legea privind soluționarea conflictelor de legi cu reglementările altor țări în cazul anumitor raporturi juridice *Zakon o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja u određenim odnosima*) [*Narodne Novine* (NN; Monitorul Oficial al Republicii Croația), numerele 53/91, 88/01]. În cazul în care o căsătorie nu poate înceta în temeiul legislației din țările ai căror cetățeni sunt soții, încetării căsătoriei i se aplică legislația croată dacă unul dintre soți avea reședința permanentă în Croația la momentul formulării acțiunii.
În cazul în care unul dintre soți este cetățean croat fără reședința permanentă în Croația, iar căsătoria nu poate înceta în temeiul legii menționate la articolul 35 alineatul (2) din Legea privind soluționarea conflictelor de legi cu reglementările altor țări în cazul anumitor raporturi juridice, este aplicabilă legislația croată.

Această pagină face parte din portalul Europa ta.
Ne-am bucura să primim feedbackul dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

Ultima actualizare: 14/03/2022

Versiunea în limba naţională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea naţională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.